

de til fortidsminderne, men således at dette ikke gælder for kirker, som har bebyggelse i hele beskyttelseszonen.

Til nr. 8

Den nye formulering af § 21, stk. 2, nr. 4, skal ses som en imødekommelse af et ønske om, at erhvervsvirksomheder eller lignende, som er beliggende i det åbne land, skal kunne opstille oplysningsskilte ved offentlig eller privat vej, selv om de pågældende virksomheder ikke ejer den grund, hvorpå skiltet ønskes opsat.

Til nr. 9

Gennem ændringsforslaget bliver det kommunalbestyrelsen og ikke amtsrådet, der dispenserer fra reglerne om friluftsklamer, idet det altid har været Fremskridtspartiets opfattelse, at beslutningerne skal træffes så tæt på borgerne som muligt.

Til nr. 10

Lovforslagets § 24 giver offentligheden fri adgang til at færdes på privatejede, udyrkede arealer fra solopgang til solnedgang i en afstand af 150 m fra beboelses- og driftsbygninger, uden at staten har ønsket at betale erstatning for denne offentlige færdsels- og opholdsret til den enkelte grundejer.

Det betyder, at den private grundejer, som f.eks. et år har valgt af driftsmæssige hensyn at braklægge nogle jorder, vil kunne se frem til diskussioner med vildt fremmede mennesker, som mener, at der er tale om udyrkede arealer og ikke vekseldrift. Skal landmanden og den private grundejer undgå at have vildt fremmede mennesker rendende rundt på sine jorder, er pågældende nødsaget til at bekoste den i loven krævede »forsvarlige« indhegning.

Man kan diskutere for og imod offentlighedens uhindrede adgang til private jorder, men Fremskridtspartiet finder det urimeligt, at der under en borgerlig regering vedtages ekspropriationslignende lovgivning med indskrænkning af rådighedsretten over privat ejendom,

uden at man samtidig betaler en fuldstændig erstatning for offentlighedens opholds- og adgangsret.

Til nr. 11

Ændringsforslaget er en konsekvens af den foreslåede ændring af vandløbsloven, hvorefter der skal udlægges dyrkningsfri bræmmer langs vandløb og søer. Forbudet mod offentlighedens adgang til disse bræmmer gælder dog ikke i de tilfælde, hvor der i medfør af andre bestemmelser er adgang til bræmmerne. Det vil typisk være tilfældet, hvor bræmmen er en del af et større udyrket areal, hvortil der er offentlig adgang. Ordet »arealer« omfatter ikke veje, hvilket betyder, at der ikke bliver adgang til bræmmen, blot fordi en vej, der er offentligt tilgængelig, krydser bræmmen.

Til nr. 12

Med ændringsforslaget præciseres det, at bestemmelsen kun giver ejeren mulighed for midlertidige lukninger, og at lukningen skal være begrundet i fare for de færdende.

Endvidere er bestemmelsens anvendelsesområde begrænset til private enkeltmandsveje og -stier. Hermed understreges, at bestemmelsen ikke giver ejeren ret til ensidigt at tilside sætte de vejberettigedes ret til at færdes uhindret ad private fællesveje, og at jagt og intensivt landbrugsarbejde skal tilrettelægges under skyldig hensyntagen til færdendes sikkerhed.

Til nr. 13

Ændringsforslaget skyldes, at Miljøministeriet er blevet opmærksom på, at bestemmelsen i stk. 4, som fastslår miljøministerens ret til at fastsætte regler, der sikrer offentligheden en videregående adgang til statsejede arealer end nævnt i §§ 22-26, er formuleret for snævert. Med hjemmel i ændringsforslaget kan miljøministeren videreføre reglerne i den gældende bekendtgørelse nr. 79 af 9. januar 1989 om offentlighedens adgang til skove, der ejes af staten, kommuner, folkekirken og offentlige stif-